

Əkbər QOŞALI

ELÇİNDƏN ÖNCƏ ELÇİN YOX İDİ...

Özünə təxəllüs götürməmiş, əsərlərini yalnız adı ilə imzalayan azsaylı yazarlarımızdan biri də ELÇİNdır. (Özü də, yanılmıramsa, bu adın ilk sahibi odur!) Amma mənim aqlım kəsəndən onu adlı-sanı gördüm, ədəbiyyatımızın ağsaqqallarından, başbilənlərindən biri bildim...

ELÇİN Xalq yazıçısının evində dünyaya göz açıb – çox ünlü yazıçının oğludur. Ancaq o nə ata kölgəsində qaldı, nə Xalq yazıçısının oğlu olmaqda... – Özü Xalq yazıçısı oldu, dünyada tanındı.

ELÇİN Ədəbiyyatla (Sənətlə!) Elmi qoşa qanad kimi daşımağı bacardı – yalnız Xalq yazıçısı olmadı, eyni zamanda professor oldu, güclü ədəbiyyatşünas kimi ün qazandı.

ELÇİN yalnız Ədəbiyyat (Sənət) və Elm xadimi – ictimai xadim olmaqla da qalmadı... o həmçinin dövlət xadimidir – uzun illərdir müstəqil Azərbaycan Respublikası Baş nazirinin müavini görəvinə layiqincə yerinə yetirir.

ELÇİN atadır – atasının, babasının yolu ilə gedən – gözəl, toplum üçün yararlı övladlar atası...

ELÇİN bütün bu deyilənləri, bu yöndə əlavə edə biləcəyimiz digər müsbət emosiyalı işləri gerçəkləşdirməyə, hadisələri yaşamağa “adlı məhkum” idi: çünki ona ELÇİN demişdilər! Çünki o özü bu adın yanına başqa bir söz qoşmağa ehtiyac duymamış, bu adın gərəyini yapmaq istəmişdir:

EL-ÇİN – EL ÜÇÜN! – O, inanıb: ELin dediği ÇİN olur! İnanıb, seçib, qərar verib, yola çıxıb, yazıb-yaradıb! Anadolulu qardaşlarımız demiş, işlə, Elçin ELÇİN olub!

Mahiyyəti ilə ELÇİN olmaq şərəflidir, ancaq çətindir, çətindir! – Hələ bir də “atalar sözü” müzün yanlış yorumu qulaq deşə... – el üçün ağlayan gözündən olar..! – ELÇİNLər, el üçün çalışınlar, Elin dediyinin ÇİN olacağına inanalar bu yanlış yorumu başdan qəbullanmayanlardır. Onlara (bizlərə) görə: EL üçün ağlayan (çalışan, qara gününü ağ etmək (– ağa çıxarmaq) istəyən kəs, gözündən halından, durumundan (özünün oturuşundan, duruşundan, hərəkətindən) bəlli olar! – Daha hər yetən özünü “el üçün ağlayan” statusunda göstərə bilməz! – Tanınır çünki. El bilir çünki... Tərəzidir gözü elin! Bax, ELÇİN bu həqiqətin yolçududur! – Bircə, siz onun əsərlərinə baxın (baxmırsız, bilirsiniz, inşallah) – el adamları, sadə insanlar, öz mütavazi yaşamlarını sürdürən adamlar, kiməsə bəlkə xeyri dəyməyən, amma ziyanı heç dəyməyən adamlar onun əsərlərində necə parlaq təqdim olunur, necə sevərək tanınırlar. – Çünki o ELÇİNDİR!

...Ötən yüzildə qazandığı ədəbi, elmi, ictimai uğurlar öz yerində, son illər, ELÇİNİN istər 10 cildlik “Seçilmiş əsərləri”nin işıq üzü görməsi, istər, “BAYRAQDAR”ı, istər “SOSREALİZM BİZƏ NƏ VERDİ?” irihəcimli polemik məqaləsi, istərsə də “Mahmud və Məryəm” romanına ilk Türkiyə-Azərbaycan birgə filminin çəkilməsi (– əsərin 30 ildən sonra ekran həyatı qazanması) günümüzün ədəbi, ictimai-mədəni həyatına önəmli hadisə kimi daxil oldu. – Sözü qıyası ELÇİN qələmindən nə çıxırsa, oxucu (el!) ona biganə deyil. Təsadüfi deyil ki, ELÇİNİN kitabları haqqında kitablar, əsərləri haqqında əsərlər yazılır. (Daha bugünlərdə prof.dr. Qəzənfər Paşayev “Elçin haqqında düşüncələrim” kitabı ilə çıxış etdi.)

ELÇİNİN Nazirlər Kabinetində yerləşən iş odasında iki dəfə olmuşam. Hər iki görüşdən aldığım təəssüratı bir cümlə ilə belə ifadə edərdim: Baş nazir müavininin yanına getmişdim, məni bir Xalq yazıçısı, bir aydın qarşıladı, bir doğma insan yola

saldı..! Elə bilirəm, daşdığıın yüksək görəvin məsuliyyətini, əgər belə demək mümkünsə, ağırlığını... qəbuluna gələn insana yükləməmək, onunla rahatdan rahat danışmaq, dərhləşmək imkanı özündə qüdsiyyət saxlayır, gözəllik barındırır... Mən də bu qısa yubiley yazımı sayğıdəyər Xalq yazıçımıza ən gözəl duyğular, düşüncələrlə tamamlayıram!

ÜRƏYİNİZ VAR OLSUN, ELÇİN MÜƏLLİM!

Yeni təltif olunduğunuz “ŞƏRƏF” ordeniniz qutlu olsun!